

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592717024/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

rende Physiognomi vidnede usandt om hans Sjæl. Han vilde leve i ægte sjæleligt Forhold til Menneskene, især til Damerne, og uden at han vidste det, havde Baron Panin paa Grund af denne Tilbøielighed samt paa Grund af hans Alder og hele oprigtige Natur valgt ham til at være Baronessens Cicisbeo. Han var hendes erklærede Elsker, sørgede bestandig for at træffe sammen med hende uden egenlig at følge hende; han var hendes Sjæls Elsker, og udviklede gerne en Theori om Sjælens seraphiske Slægtskab. Hans inderligste Tilhængere vare Generalinden og Fru v. Hönck.

Men var *Astrid* med i dette Conventikelvæsen? Nei, det lod dog ikke dertil ifølge Comtessens Ytringer; »men De veed jo nok,« sagde hun, »at idag er det hendes Søsters Dødsdag, og saa ere baade Børnene og hun med i Kirke. De veed jo nok: den Søster og de Børn! Han kunde saamæn lade hende reise hele Verden om med dem alene, og hun behøvede ingen anden Garde – og hvad hjælper Garde?«

Dette var nu Comtessens Maade at udtrykke sig paa, og mig blev dette Nøglen til at finde, hvad sjæleligt Tilhold Hun havde havt i de tre eller fire Aar, siden hun havde forladt sine Forældres Hus. Et Offer havde hun bragt, det troede jeg, og det vilde jeg troe; men det var – det følte man ved at see hendes Aasyn – bragt under et sjæleligt Opsving, foranlediget ved et Forhold til den afdøde Søster, som jeg nogenlunde kunde forstaae efter mit Forhold til min salig Fader. Og hvor var Lønnen for hendes Offer? I selve Offret, som det syntes, i Kjærligheden, det havde frembragt til de to Børn. Forsynet har villet, at vi komme til at holde af dem, vi have bevist en Velgjerning, og især den fine, ædle Kvindenatur kan hæve sig til et kjærlighedsfuldt Sværmeri for dem, der have fordret Selvopoffrelse af hende; hendes egen Lykke er udsat paa dem som en Capital, hvorfra hun trækker Renter.

Hr. v. Hompesch var Digter og forskjonnede ikke blot Fødselsdage, festlige Leiligheder, landlige Udflugter o. desl. med en Sonnet, men havde ogsaa udgivet som Manuscript for Venner en Digtsamling, hvorfra han bestandig førte et nitid indbundet Exemplar med sig, og hvorfra han gerne læste op. Skjøndt han derved unægtelig kom til Grænsen af det Latterlige, var der dog i hans Holdning saa megen